

DUISTER

DOOR LEO VAN BREEN

I

Dat veel van wat ons lief was, is vergeten,
of voortgejaagd werd, of uiteengeslagen,
kan het geduldig hart nog wel verdragen,
al heeft een giftig zuur zijn wand doorvreten.

En dat wij naakt en stom en ledig jagen
in werelden, van angst en haat bezeten,
waarvan de lokprijs snel werd weggegeten,
en wat nog nableef naar de belt gedragen,

dat óók nog. Want der menschen hart kan dragen
veel tonnen leeds en ongetelde plagen,
en zorg en nood en wanhoop bij de vleet;

Als ginds maar bloeien enk'le rozenhagen,
onzichtb're droom, die 't hart aanwezig weet
achter den tuinmuur, in haar geurend kleed.

II

Want zooals bloemen in den drassen grond
in drek en modder roerloos vastgebeten,
zich naar de blauwe lucht geheven weten,
geurend de kelken met den vreemden mond,